

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 235/03-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť 1. VESEC TRADE, s. r. o., so sídlom Prievidza, Lehotská cesta 2, 2. VESEC GROUP, s. r. o., so sídlom Bojnice, Svätoplukova 684/13, 3. Ing. L. D., bytom B., 4. Ing. E. D., bytom B., 5. Ing. L. D., bytom P. a 6. Ing. M. D., bytom B., všetci zastúpení advokátom JUDr. M. Š., B., ktorou namietajú porušenie ich základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 6/03, za účasti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a Krajského súdu v Trenčíne, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť VESEC TRADE, s. r. o., a VESEC GROUP, s. r. o., o d m i e t a .
2. Sťažnosť Ing. L. D., Ing. E. D., Ing. L. D. a Ing. M. D. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenými osobami.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2003 doručená sťažnosť 1. VESEC TRADE, s. r. o., so sídlom Prievidza, Lehotská cesta 2, 2. VESEC GROUP, s. r. o., so sídlom Bojnice, Svätoplukova 684/13, 3. Ing. L. D., bytom B., 4. Ing. E. D., bytom B., 5. Ing. L. D., bytom P. a 6. Ing. M. D., bytom B. (ďalej len „sťažovatelia v 1. až 6. rade“), vo veci porušenia ich základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 6/03.

Sťažovatelia v 1. a 2. rade uviedli, že 23. decembra 2002 doručili Okresnému súdu v Trenčíne (ďalej len „okresný súd“) podanie, ktorým sa domáhali určenia platnosti a účinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu z 10. októbra 2000. Okresný súd postúpil spis krajskému súdu ako súdu vecne a miestne príslušnému a uvedená vec je na ňom vedená pod sp. zn. 7 Cbs 6/03.

Dňa 25. februára 2003 bola sťažovateľom v 1. a 2. rade doručená výzva krajského súdu na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý bol uhradený kolkovými známkami nalepenými na tejto výzve doručenej krajskému súdu 6. marca 2003.

Na základe ďalšej výzvy krajského súdu zo 7. marca 2003 mu sťažovatelia doručili doplnenie podania v 1. a 2. rade 25. marca 2003.

V sťažnosti sa ďalej uvádza, že: *„Od 25. 3. 2003 ku dňu tohto podania, Krajský súd v Trenčíne v predmetnej právnej veci ďalej nekonal.“*

Nebolo vytyčené žiadne pojednávanie a ani žiadnym iným spôsobom miestne a vecne príslušný súd nepreukázal sťažovateľom – účastníkom konania, že v predmetnej veci sa koná.

Namietame porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a to právo mať vec prerokovať bez zbytočných prietáhov a za osobnej prítomnosti tak, aby sa sťažovateľ mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Od 25. 3. 2003 vykazujeme nečinnosť prvostupňového pojednávacieho súdu – Krajského súdu v Trenčíne, na základe čoho vo veci samej sa neuskutočnilo žiadne konanie, nie sme vyzvaní k žiadnym právnym úkonom a nemáme možnosť vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré v predmetnej právnej veci sa v dôsledku nečinnosti môžu vyskytnúť.

Máme porušené právo priznané podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a to domáhanie sa zákonom ustanoveným postupom na nezávislom a nestrannom súde, nakoľko toto právo nám je upierané tým, že Okresný súd v Prievidzi nekoná.

V podanej právnej veci pred prvostupňovým súdom sú splnené všetky podmienky konania podľa §-u 103 o. s. p. a napriek tomu súd nekoná.

V dôsledku nečinnosti súdu nám vzniká škoda, ktorá spočíva v tom, že bez prietáhov nie je vo veci rozhodnuté tak, aby bola predmetná právna vec riadne prejednaná, rozhodnutá a prípadne aby nám bolo umožnené využiť aj ďalšie právne inštitúty, ktoré nám súčasný právny poriadok umožňuje.

Sťažovatelia v 3/, 4/, 5/ a 6/ rade sú spoločníkmi v právnických osobách v 1. resp. 2. rade a je im zabraňované vykonávať práva spoločníka v inej obchodnej spoločnosti, ktoré sú uvedené v občianskom zákonníku a spoločenskej zmluve obchodnej spoločnosti a zároveň im je bránené zveľaďovať svoj majetok – obchodný podiel a tým je znemožnená ochrana ich súkromného vlastníctva, ktorá je garantovaná Ústavou SR, článok 20, ods. 1 prvá a druhá veta.

Ako sťažovatelia naliehavosť pojednania predmetného konania a následne rozhodnutia preukazujeme tým, že sa jedná o ochranu majetku spoločnosti, ochranu jej záujmov ako spoločníka v inej obchodnej spoločnosti a škoda, ktorá je nám spôsobená nečinnosťou súdu sa prejavuje:

- v strate možnosti záujmy spoločníka na Valných zhromaždenia obchodnej spoločnosti presadzovať, hlasovať o nich.

Konkrétne dopady sú:

- *predaj obchodného podielu v spoločnosti tretej osobe, bez súhlasu vlastníka tohto podielu*
- *zvýšenie základného imania obchodnej spoločnosti*
- *zmena obchodného mena spoločnosti*
- *zmena spoločenskej zmluvy obchodnej spoločnosti.*

- v poškodzovaní dobrého mena a obchodného mena obchodnej spoločnosti VESEC TRADE, s. r. o. a obchodnej spoločnosti VESEC GROUP, s. r. o.

- v poškodení dobrého mena registrovanej ochrannej známky VESEC, ktorá je zapísaná na Úrade priemyselného vlastníctva SR pod číslom 183564

- v strate spoločenskej prestíže a osobnej vážnosti spoločníkov obchodnej spoločnosti VESEC TRADE, s. r. o. a obchodnej spoločnosti VESEC GROUP, s. r. o.

- v poškodení ich dobrého mena

- vo finančnej strate značného rozsahu v dôsledku nezaplatenia finančných prostriedkov za predaj obchodného podielu na účet obchodnej spoločnosti VESEC GROUP, s. r. o.“

Na základe uvedeného sťažovateľa v 1. až 6. rade navrujú, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní a prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že:

„1. Ústavné právo sťažovateľov na domáhanie sa ustanoveným postupom ochrany svojich práv a ochrany svojho súkromného vlastníctva na Krajskom súde v Trenčíne v konaní pod spis. zn. 7 Cbs 6/03 a ústavné právo prejednať právnu vec pred Krajským súdom v Trenčíne v právnej veci spis. zn. 7 Cbs 6/03 bez zbytočných prietáhov je porušené.

2. Ústavný súd SR konštatuje, že v právnej veci vedenej pred Krajským súdom v Trenčíne pod spis. zn. 7 Cbs 6/03 Krajský súd v Trenčíne nekoná a nečinnosťou spôsobuje prietahy v konaní a z tohto dôvodu patrí sťažovateľom primeraná náhrada vo výške podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR osobitne na ťarchu Krajského súdu v Trenčíne.“

Napokon sa sťažovatelia domáhajú aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia každému v sume 50 000 Sk a požadujú, aby im bola priznaná aj úhrada trov konania.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. Predmetom sťažnosti je o. i. porušenie základného práva sťažovateľov v 1. a 2. rade na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v označenom konaní.

Pokiaľ ide o doterajší priebeh konania vedeného pod sp. zn. 7 Cbs 6/03 pred krajským súdom, ústavný súd 8. decembra 2003 na krajskom súde zistil, že krajský súd výzvou z 21. januára 2003 vyzval sťažovateľov v 1. a 2. rade na zaplatenie súdneho poplatku. Na základe tejto výzvy bol súdny poplatok uhradený 6. marca 2003. V rámci obstarávania podkladov pre rozhodovanie vyzval krajský súd 17. marca 2003 na predloženie spoločenskej zmluvy z 22. augusta 1994 obsahujúcej sporné body 16.1. a 16.2. článku 16. Požadovaná spoločenská zmluva bola predložená súdu 25. marca 2003. Krajský súd ďalej vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe. Toto vyjadrenie bolo doručené krajskému súdu 9. apríla 2003.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 195/03).

Zohľadňujúc predmet konania, jeho právnu a faktickú zložitost' a doterajší postup súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom konaní postupoval primerane k okolnostiam danej veci a medzi jeho postupom a možnosťou porušenia práva sťažovateľov v 1. a 2. rade podľa čl. 48 ods. 2 ústavy niet takého vzťahu, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní.

Uvedený záver bol dôvodom pre odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Zmyslom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 62/97, II. ÚS 123/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu by k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa tohto svojho práva a súd by odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti skúmal, či namietaný postup krajského súdu môže byť v príčinnej súvislosti so základným právom sťažovateľov v 1. a 2. rade na prejednanie vecí na nezávislom a nestrannom súde, a dospel k záveru, že tomu tak nie je.

Zo zisteného stavu konania je zrejmé, že krajský súd neodmietol vo veci sťažovateľov v 1. a 2. rade konať. Začal sa ňou zaoberať a zadovážil si podklady potrebné pre rozhodovanie (aj keď doposiaľ nenariadil pojednávanie).

Tento postup krajského súdu vylučuje akúkoľvek súvislosť s možným porušením označeného základného práva.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je v súlade s judikatúrou ústavného súdu možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danej časti sťažnosti ide o takýto prípad, odmietol ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že o ochrane základného práva zaručeného týmto článkom ústavy rozhoduje krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 6/03, ktoré nie je právoplatne skončené. Neprichádza preto do úvahy uvažovať o tom, že by postupom krajského súdu už došlo k porušeniu

označeného článku ústavy. Okrem toho ústavný súd zastáva názor, že sa nemôže zaoberať tvrdeným porušením tohto základného práva aj z toho dôvodu, že by v takom prípade musel ešte pred konečným rozhodnutím všeobecného súdu anticipovať, že nároky sťažovateľov v 1. a 2. rade uplatňované v namietanom konaní sú opodstatnené a že konanie skončí pre nich s priaznivým výsledkom. Takéto prejudikovanie výsledku konania pred krajským súdom zo strany ústavného súdu však neprichádza do úvahy. Úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ani usudzovať na možný výsledok napadnutého konania. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 114/03).

Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o tejto časti sťažnosti tak, že ju odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

4. Sťažovatelia v 1. a 2. rade v záhlaví sťažnosti označili za porušovateľa ich práv nielen krajský súd, ale aj Slovenskú republiku, zastúpenú ministerstvom spravodlivosti. Neuviedli žiadne dôvody ani nekonkretizovali, akým spôsobom, rozhodnutím alebo opatrením mal takto označený subjekt porušiť ich práva.

V danom prípade ústavný súd vyhodnotil sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, keďže Slovenská republika, zastúpená ministerstvom spravodlivosti, nemohla podľa opísaného skutkového stavu zasiahnuť do tých práv, ktorých porušenie namietali. Vo veci sťažovateľov v 1. a 2. rade rozhoduje konkrétny všeobecný súd, nie Slovenská republika, zastúpená ministerstvom spravodlivosti. Preto medzi konaním tohto subjektu, ktorý označili v sťažnosti ako žalovaného v 1. rade, a nimi namietaným porušením základných práv nie je podľa obsahu sťažnosti priama príčinná súvislosť, a preto je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

5. Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť sťažovateľov v 3. až 6. rade považovať za podanú zjavne neoprávnenými osobami.

Sťažovatelia v 3. až 6. rade sa pokladajú za aktívne procesne legitimovaných na podanie sťažnosti s poukazom na skutočnosť, že „...sú spoločníkmi v právnických osobách v 1. resp. 2. rade a je im zabraňované vykonávať práva spoločníka v inej obchodnej spoločnosti, ktoré sú uvedené v občianskom zákonníku a spoločenskej zmluve obchodnej spoločnosti a zároveň je im bránené zveľaďovať svoj majetok – obchodný podiel a tým im je znemožnená ochrana ich súkromného vlastníctva, ktorá je garantovaná Ústavou SR, článok 20, ods. I prvá a druhá veta“.

Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že aktívnu legitímáciu na podanie sťažnosti majú iba tie osoby, ktorých základné právo alebo sloboda boli porušené. Pri svojom rozhodovaní vo vzťahu k sťažovateľom v 3. až 6. rade ústavný súd zobral do úvahy skutočnosť, že nie sú účastníkmi konania vedeného pod sp. zn. 7 Cbs 6/03 pred krajským súdom, v ktorom má dochádzať k namietanému porušovaniu ich práv. V okolnostiach prípadu sú účastníkmi tohto konania sťažovatelia v 1. a 2. rade v procesnom postavení žalobcov a YAZAKI DEBNAR SLOVAKIA, spol. s r. o., v procesnom postavení žalovaného. V dôsledku uvedeného nemôžu byť sťažovatelia v 3. až 6. rade ako osoby odlišné od účastníkov napadnutého súdneho konania dotknutí na svojom práve na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, keďže medzi napadnutým postupom krajského súdu a tvrdeným porušením ich základných práv nie je priamy príčinný vzťah.

Sťažnosti, v ktorých sťažovatelia nenamietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní odmieta ako podané zjavne neoprávnenými osobami (I. ÚS 43/98, III. ÚS 41/00, II. ÚS 113/02).

Ústavný súd zastáva názor, že namietaný postup krajského súdu nemožno spájať ani s porušením základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto odmietol ich sťažnosť ako podanú zjavne neoprávnenými osobami.

Odmietnutím celej sťažnosti v rámci predbežného prerokovania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2003